

Θυμῶμαι ὅταν ἦμουν μικρὸ παιδί ἀκόμα
Ποῦ στὸ ποστάνι μ' ἔτρεχα, ὅλο ζωὴ γεμάτο,
Κι' ὅταν κανένα ἔβλεπα νὰ ἀκουμπᾷ στὸ χῶμα
Σὰν τὴν ἐλπίδα πράσινο, σὰν τὴν αὐγὴ δροσάτο
Ἀπὸ τὴ ρίζα τὸ 'κοφτα, καὶ μετὰ τὴ μυρουδιά του
Κατάπινα τοὺς σπόρους του, ταῖς φλούδαις, τὴ δροσιά του.

Κι' ὅταν καμμία ἔμπαινε περαστικὴ κυρία
Εἰς τὸ μποστάνι, ἔκοφτα μικρὰ πρασινισμένα
Καὶ ὕστερα—Κυρία μου, ἀπὸ αὐτὰ τὰ τρία
Τὰ τρυφερώτατα, τολμῶ νὰ σὰς προσφέρω ἓνα...
Κ' ἐκείνη μετὰ χαμόγελο εὐθὺς κρατοῦσε δύο
Λέγοντας—Σὰς εὐχαριστῶ!.. καὶ ἔπειτα... ἀντίο!

Καὶ πάλι ὅταν ἔκοφτα κομμάτια τὴν ντομάτα
Καὶ μ' ἓνα ἄγγουρι ἔκανα κομμάτια ἄλλα τόσα,
Ψυχὴ μου! τ' ἦτανε αὐτὴ ἡ ἄγγουροσαλάτα
Καὶ ποῖα ποῦ τὴν δοκίμασε θὰ τὴν ξεχάσῃ γλῶσσα;
Κόκκινη ἐκείνη, τρυφερὸ τ' ἄγγουρι σποριασμένο
Ἄ! τέτοιο γτοῦο πουθενὰ δὲν βρίσκεῖς ταιριασμένο!

Τόσο πολὺ ἀγάπησα στὴ ζῆσί μου τ' ἄγγουρία
Ποῦ 'θελα καὶ στὸν τάφο μου νὰ φύτρωνε ποστάνι,
Κι' ὅταν μετὰ βόδια, μετὰ ἄρνια, μετὰ γίδια, μετὰ γαϊδούρια
Παίζοντας τὴ φλογέρα του ἀκούω τὸν τσοπάνη,
Θέλω ἀπὸ τὸ μνημῆμά μου κάποτε νὰ περνᾷ
Νὰ τρώῃ ἔν' ἄγγουρί μου καὶ νὰ μετὰ συχωρνᾷ!..

Ἄγγουρο.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ἄκρον ἄωτον συζυγικῆς μερίμνης:
Ἐρωτώμενη ἐν συνναστροφῇ νὰ λησμονῇς τὸ ὄνομα τοῦ
συζύγου σου.

Τοῦτο ὠνόμασεν ὁ κ. φίλος Μ.: σχῆμα κατὰ σύνεσιν.

Νάτος.

ΤΡΕΞΑΤΕ

εἰς τοῦ κ. ΧΟΡΤΟΠΟΛΟΥ ν' ἀγοράσητε τὰς
νεοελθούσας **μηχανὰς λεπτουργικῆς** (dérou-

καθηγῆται τῆς θεολογίας; αὐτοὶ εἶναι οἱ τελειότεροι ἄν-
θρωποι, διότι εἶναι καὶ οἱ τὸ εἰδεχθέστερον προσωπεῖον φέ-
ροντες. Καὶ οἱ κληρικοὶ; ὦ! οἱ κληρικοὶ εἶναι οἱ μασκα-
ράδες, τοὺς ὁποίους αὐτὸς ὁ οὐρανὸς ἐχάρισεν εἰς πάντα τὰ
ἔθνη πρὸς ἀπομίμησιν καὶ παραδειγματισμόν. Παρ' ὀλίγον
νὰ σὰς λησμονήσω, ὦ θυγατέρες τῆς Εὐας ἐκείνης, ἥτις διὰ
νὰ προδώσῃ τὸν σύζυγόν της ἐπειδὴ δὲν εὗρισκεν ἄλλον
ἄνδρα ἡρέεσθαι εἰς αὐτὸν τὸν ὄφιν. Σεῖς, γυναῖκες, εἰσθε
τὰ ἐρασμιώτερα καὶ πολυχρωμότερα προσωπεῖα καὶ ὅταν τα
προσωπεῖα ἐλλείπωσιν ἀπὸ τῶν ὕλων τῶν ἐμπορικῶν κα-
ταστημάτων τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, σεῖς ἄριστα ἀναπληροῦτε μετὰ
τοὺς πολυσημάντους μορφασμούς σας, μετὰ τὰ ἀνεξερευνήτα
μειδιάματά σας, μετὰ τὰς ἀπαρερμηνεύτους ὑποκλίσεις σας,
μετὰ τὰ σεμνεπίσεμνα βήματά σας καὶ μετὰ τὸ μικρὸν ἔλ-
κυθρον τοῦ φορέματός σας, τὰ παντὸς γένους καὶ πάσης
σημασίας προσωπεῖα τῶν ἀπόκρεω.

II

Ἄς θέσω καὶ ἐγὼ ἐπὶ τῆς μορφῆς μου προσωπεῖον· οὕ-
τως ἀρχίζουσι συνήθως τὸ κοινωνικὸν στάδιον τῶν οἱ νέοι
καὶ πρέπει τέλος καὶ ἐγὼ νὰ ἀρχίσω τὸ ἰδικόν μου· χρειάζομαι
ἐν μειδιάματι συμπαθὲς πρὸς τὴν συκοφαντούμενην ἀ-
ρετὴν ἐνώπιον τοῦ κ. Κουμουνδούρου καὶ ὕψος βαθυτάτου
θαυμασμοῦ ἐνώπιον τοῦ κ. Τρικοῦπη· θὰ ὑπάγω καὶ εἰς

τὰ ἀνάκτορα, θὰ ἴδω τὰς Αὐτῶν Μεγαλειότητας· ἂς πα-
ρατηρήσω λοιπὸν τί προσωπεῖον φέρουσιν οἱ αὐλικοί. Ἀλλὰ
τοὺς 'πῆρεν ἡ ὀργή! οἱ ἄνθρωποι οὗτοι δὲν ἔχουσι μόνον ἐν
προσωπεῖον· καθὼς ἔχουσιν ἱματιοθήκην, οὕτως ἔχουσι κατ'
οἶκον καὶ προσωποθήκην καὶ κατὰ πᾶσαν ὥραν καὶ στιγ-
μὴν ἀλλάζουσι εἰκόνα. Ποῦ νὰ εὕρω ἐγὼ τοσαύτην μορφῶν
περιουσίαν; Χρειάζομαι εὐλυγισίαν καὶ ταπεινότητα σκώ-
ληκος, χρειάζομαι καὶ ὕψος τῶν βρενθυομένου. Πρέπει νὰ
τ' ἀποκτήσῃς, τέκνον τῆς Ἰμβροῦ ταλαίπωρε Χεσμέ, διότι
ἄλλως θὰ κλεισθῇ ἐνώπιόν σου ὁ παράδεισος τῆς γῆς καὶ
θὰ μείνῃ ἄδοξος καὶ ἀφανὴς ἡ Ἰμβρος. Ὁμολογουμένως
εἶναι δύσκολος ἡ ἀρχή· ἀλλ' ὅταν ἄπαξ ἀποφασίσῃς νὰ
στήσῃς εἰς τοὺς κροτάφους σου ἐν προσωπεῖον, θὰ μάθῃς
ὕστερον νὰ μεταβάλλῃς πολλὰ τοιαῦτα κατὰ τὰς ἀπαιτή-
σεις τῶν προσώπων καὶ τῶν καιρῶν.

Βλέπεις τὴν ὁμοούσιον τριάδα ἐξ Ἀμφίσσης;

Μετὰ τὸ προσωπεῖον θὰ γείνης τοῦλάχιστον τραπεζίτης, ἐν ᾧ
μετὰ τὴν μορφὴν τῆς μητρός σου, ἀγαπητὴ Χεσμέ,

Θὰ ἐπαιτῇς τὸν ἄρτον σου ἀπὸ τῶν προσωπεῖων.

Θες μάλιστα προσωπεῖον ἐπὶ τῆς καρδίας σου ἢ τοῦλάχι-
στον περιδεσμον χειρουργικόν, διότι εἰς τὸ εὐγενὲς τοῦτο
στάδιον ἀνάγκη νὰ μὴ προδοθῇς μηδ' ἐπὶ μίαν στιγμήν·